

Wisła – królowa polskich rzek

Rozległe koryto, szereg wysp i namulisk, piaszczystych łąch i starorzeczy tworzących harmonijne i niedotknięte ludzką ręką piękno to wizytówka znacznej części Wisły, a zarazem niewątpliwie ostatni przykład naturalnej, nieuregulowanej rzeki w Europie. Od swoich źródeł w Beskidzie Śląskim, gdzie w miejscowości Wisła spotykają się Biała i Czarna Wisielka – dwie górskie rzeczutki, aż do deltowego ujścia do Zatoki Gdańskiej ta tysiącdwudziestodwukilometrowa rzeka stanowi niezwykle zróżnicowany biologicznie korytarz ekologiczny. Ma tu szansę rodzić się i wieść życie wiele rzadkich i zagrożonych gatunków ptaków, których byt zależy od zachowania nadrzecznych łęgów i żerowisk.

Dolina dolnego biegu Wisły, czyli region na przestrzeni od ujścia Narwi do morza Bałtyk, obfituje w tętniące życiem miasta, historyczne zamki obronne oraz umocnienia fortyfikacyjne. Do ważniejszych z nich należą zamki pokrzyżackie w Toruniu, Świeciu, Kwidzynie i Gniewie oraz dziewiętnastowieczne twierdze w Toruniu i Grudziądzu, a także niemal o wiek starsza w Chełmnie, powstała na południowo-wschodnich przedpolach tego urokliwego, dwudziestotysięcznego miasteczka, którego patronem jest Święty Walenty.

Wisła to jednak nie tylko najdłuższa rzeka w Polsce i arcyważny element historii, kultury oraz tożsamości, lecz również ekosystem zagrożony zmianami klimatycznymi. Nie największa ilość opadów, nieprzewidywalne zjawiska atmosferyczne sprawiają, że raz po raz wodowskazy pokazują rekordowo niskie, wręcz nienormalne stany wody. Hydrologzy ostrzegają, że jest źle, a z roku na rok będzie coraz gorzej.

Uwaga! Wszystkie liczebniki proszę zapisywać słownie.